

не само когато става дума за хайдутин - защитник с явен стремеж към „вписването“ му във фолклорната история, но и тогава, когато хайдутинът е явен разбойник. Това е един от примерите за специфичния историзъм на хайдушкия фолклор като вариант на фолклорната история - някои от творбите се превръщат в своеобразни „документални“ хроники за личност или събитие. Този историзъм изисква неедностранчиво отношение към хайдутина, който е защитник, но и разбойник. Именно заради това е невъзможна поляризация в неговия образ. Персонажите на разбойника и на защитника съжителстват в него и реализират варианти на типа герой.

Битуването на образа на хайдутина е невъзможно без образа на хайдушката дружина. Затова фолклорната „биография“ на хайдутина е и „биографията“ на хайдушката дружина. Нейното „ставане“ чрез задължителните действия - събиране, избор на войвода, клетва, подвизи и раззиждането ѝ представлява механизъм на утвърждаването ѝ като символично воинство. И всичко това в контекста на семантиката на годишния хайдушки цикъл, функциониращ в синхрон с природния - теза, която ще се опитам да развия в следващото изложение.